

Finantsloven til Hærens Brug. Nu er det saa ubrugeligt, saa slet et Forslag, at han kun er enig med det i Titlen. Naar man vil bevise for Meget, bevise man Intet. Den ærede Ordfører kan ganske vist se en Reduktion i vort Forslag finansielt, og paa et enkelt Gebet maatte ogsaa militært, han kan ogsaa sige, at der ikke færdes Saamange i Bærelserne, idet Gjenindfaldelserne ere afkortede, men han vil desuagtet finde, at Afdelingernes Tal er forøget i det nuværende Forslag. Han finder vel 10 Forstærkningsbatailloner, hvor han har 10 Reserverbatailloner, og jeg indrømmer, det kan være en militær Svækkelse, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at naar vi nu have 20 Forstærkningsbatailloner, vil det efter vort Forslag blive et andet Vaaben, end vi tidligere have haft, thi efter den Maade, hvorpaa man kan uddanne værnepligtige Befalingsmænd, vil der kunne høves et tilstrækkeligt Antal af disse til Forstærkningsbatailloner i de forskjellige Aargange. Det er Et; og dernæst er der en befalel Dvælselse hvert Aar paa 12 Dage, for at det uvede Mandskab og de øvede Befalingsmænd kunne fornye Indøvelsen med hinanden i Bataillonerne. Herved ville disse Forstærkningsbatailloner i det Hele blive forholdsvis brugbarere end de 10, vi hidtil have haft. Desuagtet skal jeg erkende, at der er Medgang for Fodfolket i militær Henseende, men til Gjengjæld er der en ikke uvæsentlig Udvidelse for Feltartilleriet. Stedetfor nu 9 Batterier faae vi 12, altsaa en Forøgelse af  $33\frac{1}{3}$  pCt., det glemmer det ærede Medlem, og vi have ikke, saavidt jeg erindrer, paa nogen eneste Afdeling affortet Befalingsmændenes Antal, men endog saa styrket det i nogle. Se vi hen til det Forslag, hvori vi altsaa have et Slags Forbillede, nemlig det, som det danske Krigsministerium under Tølelsen af, at vort Land var blevet indskrænket til de tre Femtedele af fem Femtedele, i 1866 forelagde for den da nedsatte Forsvarskommission 19 Medlemmer — jeg kunde nævne dem, hvis det var nødvendigt, de Fleste af dem vare fremragende Politikere, Militære og Finantsmænd — da er vort Forslag videregaaende end det Forslag fra det danske Krigsministerium. De forlangte 20 Batailloner, nemlig 19 Liniebatailloner og en Livgardebataillon; vi have 20 Batailloner. De forlangte 8 Batterier og et Trainkompagni; vi have 12 Batterier og 2 Trainkompagnier. De forlangte 1 Fæstningsartilleriebataillon paa 4 Divisioner, som kunde deles i Krigstid i 8 Kompagnier, der delvis skulde have samme Befalingsmandsstyrke som vore Fæstningskompagnier. Vi holde os til den gamle Lov paa dette Punkt, medens vi forsøge Linieartilleriet. De foreslog Ingeniøurerne i 2 Pionerkompagnier og 1 Brokompagni, som atter kunde deles i forskjellige Delinger under en Krig; vi holde os til, hvad der er Lov: 4 Liniekompagnier og 4 Forstærkningskompagnier. Endelig foreslog man 4

Kavaleriregimenter à 4 Eskadroner og 1 Skole. I dette Forslaggjorde nu Hvertallet i Kommissionen den Forandring, at der skulde være 20 Linie- og 20 Forstærkningsbatailloner, ligesom vi ville, at der skulde være 9 Liniebatterier, medens vi have 12, at der skulde være et lignende Fæstningsartilleri som det, vi have, og et lignende Ingenieurkorps som det, vi have, og som nu er Lov, samt at der skulde være 5 Regimenter Kavaleri à 3 Eskadroner, medens Mindretallet vilde have 3 Regimenter med ialt 10 Eskadroner. Hvertallets Forslag vedtoges saaledes, at der blev 10 Linie- og 5 Reservereskadroner. Vi have 12 Linieeskadroner, og vi antage, at det er lige saa nyttigt, som hvad der staar i Loven. Er det ikke Tilfældet, er det et Spørgsmaal, som det vil være overordentlig let at overveie. Det Forslag, der her foreligger fra os, er altsaa ikke ubetydelig videregaaende end det, det danske Krigsministerium i 1866 forelagde for den paagjældende Kommission; det er meget videregaaende end det, som denne Kommission indstillede til Krigsministeriet, og det giver, medens det noget forandrer paa Fodfolket, en Forhøjelse af Artilleriet, og det vil saaledes i sit finansielle Resultat — jeg gjentager det — nærmest, ja, nysigtigt, svare til Udgiften efter Hærløven fra 1ste April 1868 til 1ste April 1874, Udgiften paa en Lid, jeg gjentager det, da den ærede Ordfører var Krigsminister. Han har i den Lid, han var Krigsminister, modtaget Finantslove med de samme Beløb til Hærens Ordning, som han nu anser for saa forkastelige, at han ikke engang kan lade dem gaa til et Fællesudvalg, for at man kan tale med Landstinget derom. Jeg indrømmer, at der er Fejl ved dette Forslag; hvis jeg var Infanterikapitain vilde jeg f. Ex. ønske, at der var nogle flere Oberster, og der kunde ogsaa staa en Bestemmelse om, at ingen Artillerigeneral maatte være Krigsminister. Saadanne forskjellige Bestemmelser kunne jo have deres Betydning, men dem kunde man jo saa enes om i Fællesudvalget. — Dernæst forlange de Herrer Garantier; den ærede Ordfører forlangte ved Siden af et saadant Forslag Garantier for, at vi have ment det alvorligt. Denne Erklæring var holdt paa Skrur, sagde han, den betød ikke tilstrækkeligt. Hans Adjungerede fra Præsidents Amt 1 Valgkreds (Scavenius) mente, at jeg skulde give en finansiell Erklæring, et finansielt Ultimatum. Vi have i den Henseende givet tilstrækkelige Anordninger. Men det er jo aabenbart, at et finansielt Ultimatum vilde det være utilbøieligt at give, naar vi loyalt skulle forhandle her med Hensyn til, hvilke militære Forslag vi skulde være enige om, thi af de militære Forslag, hvorefter vi blive enige, vil det finansielle jo afhænge. Men hvad Net have de ærede Herrer til at fordrø Garantier af os? Det begriber jeg ikke. Vi staa her som Forhandlingsparti, som